

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Clypeus Theologiæ Thomisticæ

In Tres Partes Divisus, Et Quinque Voluminibus Comprehensus

[Tractatus de attributis, de visione beatifica, de scientia Dei ac de ejus
voluntate et providentia]

Gonet, Jean-Baptiste

Coloniæ Agrippinæ, 1671

§. II. Quænam Scripturæ testimonia breviter exponuntur

[urn:nbn:de:hbz:466:1-77132](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-77132)

anecedant futuritionem consensûs, & determinationis nostræ voluntatis; vel illam supponant ut à Deo prævisam per scientiam mediam? Cujus difficultatis resolutio pendet ex principiis supra statutis, impugnando scientiam mediam, & divinorum decretorum efficaciam demonstrando. Unde

99. Dico, Deum suâ infinitâ providentiâ præordinare, prædefinire, seu prædeterminare omnes actus bonos & honestos quos voluntas creata in tempore elicitura est: non solum quantum ad illorum substantiam, sed etiam quantum ad modum libertatis & contingentia in eis inclusum. Est contra defensores scientiæ mediæ, qui (ut supra vidimus) tales prædefinitiones & prædeterminationes æternas & efficaces rejiciunt, & sola decreta indifferentia & conditionata, consensum & determinationem liberi arbitrii expectantia, in Deo agnoscunt. Vel si admittant decreta determinata & absoluta, volunt ea esse subordinata scientiæ mediæ, & supponere prævisionem futuri consensûs, saltem sub conditione quod homo ponatur in his vel illis circumstantiis & occasionibus.

100. Nostram tamen conclusionem docent non solum omnes Thomista, sed etiam plures antiquioribus & recentioribus Theologis, quorum longum catalogum conscribunt Salmanticensis hic disp. 10. dub. 3. & Alvarez lib. 1. responsionum cap. 1. Imò Henricus Henriques celebris scriptor Societatis, libro ultimo de fine hominis, cap. 4. num. 2. in textu fatetur hanc ante Molinam fuisse concordem & unanimes Theologorum sententiam. Rectè (inquit) consors Theologorum sententia docet, Deum habere prædeterminationem bonorum efficacem, ex providentiâ perfectâ ab æterno, in qua, & per quam, tanquam per rationem, certò omnia sciat. Et cap. 5. allegat pro hac sententiâ plusquam viginti Doctores, tam ex antiquis, quam ex modernis. Et ibidè addit, Non est ita difficile conciliare libertatem hominis cum tali prædeterminatione, ut quidam Relentiores putant. Subscribit Azorius, & quod olim de Cicerone Augustinus dixit, junioribus suæ Societatis Theologis attribuit: ait enim lib. 4. instr. Moral. cap. 22. quæst. 21. Pauci juniores Theologi, ut voluntatem nostram liberam faciant, faciunt sacrilegam, dum negant Deum opera nostra bona præfinire.

§. II.

Quædam Scripturæ testimonia breviter exponantur.

PLura Scripturæ loca supra disp. 5. retulimus, ad divinorum decretorum efficaciam demonstrandam, quæ etiam æternas divinæ providentiæ prædefinitiones apertè declarant. Ut tamen hæc veritas, quæ est unum ex præcipuis doctrinæ Thomistica fundamentis, magis elucidetur, & firmitus stabiliat, alia Scripturæ testimonia breviter hic exponenda sunt.

101. Primum sumitur ex Apostolo ad Ephes. 1. dicente: Deus operatur omnia secundum consilium voluntatis suæ. Quibus verbis in primis rejicit decreta indifferentia & conditionata, consensum, & determinationem voluntatis creatæ expectantia: nam ut ibidem observat S. Thomas, Apostolus non dicit quod Deus operatur omnia secundum voluntatem, ne credas quod sit irrationabilis, sed secundum consilium voluntatis suæ: id est secundum voluntatem suam, quæ est ex ratione; non secundum

A quod ratio importat discursum, sed secundum quod designat certam & deliberatam voluntatem. Constat autem quod nomine certæ & deliberatæ voluntatis, non intelligitur voluntas conditionalis & inefficax, quæ Deus decernat se influentem in actus voluntatis creatæ, si ipsa voluntas nata hæc voluntas non est certa, sed potius incerta & indeterminata; si quidem ex vi voluntatis non habet Deus potius concurrere, quam non concurrere; sed sicut concurreret, si voluntas creata vellet, ita non concurreret, si voluntas creata non vellet. Ergo, &c.

Secundò per hæc Apostoli verba, excluduntur alia decreta absoluta & determinata, prævisionem futuri consensûs supponentia, prævisionem in Deo fingunt defensores scientiæ mediæ: nam si Deus nihil circa nostros actus liberos determinatè statueret, nisi suppositâ præscientiâ futuri consensûs voluntatis nostræ, non operatur omnia secundum consilium voluntatis nostræ, sed potius secundum præscientiam consensûs & deliberationis voluntatis nostræ. Unde Auriar libri Hypognosticon rectè notavit, Paulum non dixisse quod Deus operatur omnia secundum consilium voluntatis humane (sive absolute, sive sub conditione prævisum) sed secundum consilium voluntatis suæ: quia ad hanc solum respexit, ut de operationibus creatis in tempore facientis disponderet.

C Secundum testimonium habetur cap. 2. ejusdem Epistolæ ad Ephesios, ubi dicitur: Ipsi enim sumus sacra, creati in Christo Iesu in operibus bonis, quæ preparavit Deus ut in illis ambulemus. Circa quem locum duo etiam notanda sunt. Primum est, quod fideles dicuntur creati in operibus bonis, quia sicut creatio non præsupponit subjæctum, sed facit; ita voluntas divina præparans bona opera, non præsupponit consensum voluntatis nostræ, sed illum per suam gratiam efficit. Secundum, quod dicitur bona opera à Deo preparata: id est prædefinita, prædefinita, seu prædeterminata, juxta significationem textûs Græci, ubi habetur verbum προεπιτείνω, quod significat prædefinire, præstatuere, & prædeterminare. Unde D. Athanasius explicans hæc verba Apostoli, hanc præparationem, prædefinitionem appellat. Et S. Prosper resp. 14 ad capita Gallorum: Eides (inquit) & charitatis opera, atque in ejus usque ad finem perseverantia, quia homini per Dei gratiam conferuntur, rectè & ista; & quæ eis retribuenda sunt, prædefinita dicuntur ex autoritate Apostoli dicentis, creati in operibus bonis quæ preparavit Deus, &c. Quod desumpsit ex Augustino lib. de prædest. SS. cap. 1. & ex illis postea S. Fulgentius, qui lib. 1. ad Monimum ait: Deus hoc gratiâ justificationis tribuit præparatum, quod in æterna prædestinatione præparaverat tribuendum.

E His Apostoli testimoniis addi potest illud in Ecclesiastico 33. Quare dies diem superat, & annus annum à Sole? A Domini scientia separati sunt, factò Sole, & præceptum custodiente, per Dei scientiam dividuntur, & immutavit tempora, & defestos ipsorum, & ex ipsis exaltavit, & magnificavit Deus. Quæ analogiâ dierum & annorum intelligi putat Augustinus discretionem justorum à peccatoribus, & prædestinatorum à reprobis, factam ex dispositione & prædefinitione divina: sicut enim dies diem superat, cum aliis aliis sit lucidior, placidior, salubrior, festior, imò etiam festivior & sanctior, quam-

